

ČUJE na PALCI.

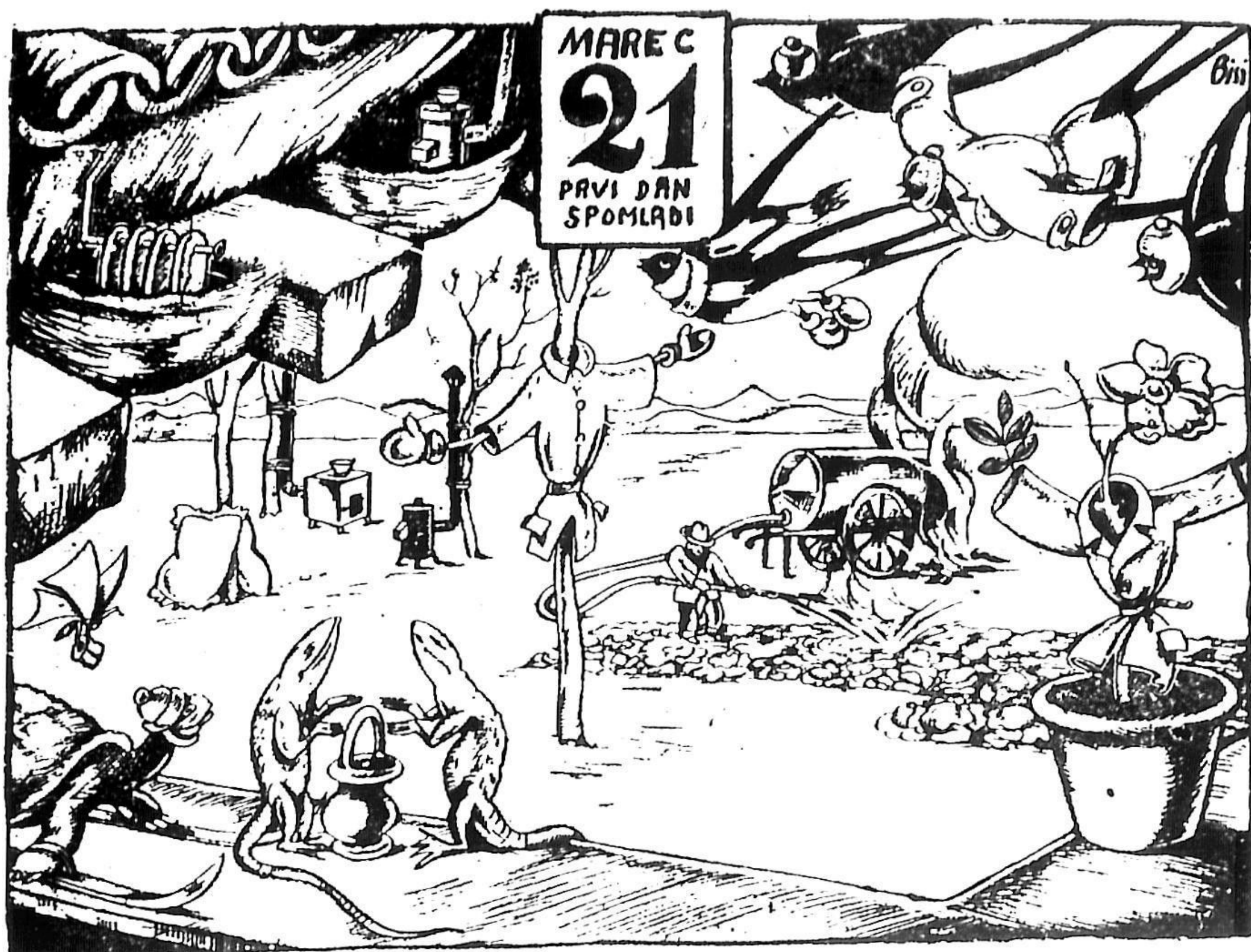
vsak četrtek. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
oglasom: 1 milim. visočine v širini znega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrata L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15 — Za inozemstvo L. 22.50.

to IV.

GORICA, četrtek dne 26. marca 1925.

št. 13.

Je li pomlad, ali ni - vsak ves zmrzel se tišči.

zares se izprašuje,
pomlad, ali ni?
še vedno ne miruje,
ves zmrzel se tišči,

Tu april je, bliža maj se,
a pomladi ni pri nas,
trda zima, le ne vdaj se,
ne izgini ljutež mraz,

Vračajo se lastavice,
v kapah vse so njih glavé,
a na krempljih rokavice;
niso špasi — kdo ne ve.

Kuščar se pri luncu greje,
vse premrle so kosti,
(če kosti pa morda nima,
naj pa si jih kje dobi.)

(Dalje str. 2.)

Je iz tal pricvela roža,
si oblekla je kožuh,
toplo solnce je ne boža,
je zapeta prav do uha.

In grmovje in drevesa?
Treba je imeti peč.
Da od mraza se ne stresa,
gremo li v blazine leč?

Naj bo hrošč, naj gosenica,
naj velika, mala stvar,
nežna travica, cvetica,
ni ji še do rasti mar.

Eno ti povem: dobimo
vendar pomlad letos prej,
kakor vojno odškodnino,
to-le pred očmi imej!

Gorica, dne 26. marca.

Je res, da je že pomlad, to-
da to nas prav nič ne moti, da
bi nas malo ne zeblo. Poletje
se bo zakasnilo, potem bo pa
upehano bežalo in se tako po-
tilo, da bo vse teklo od nas.
Kljub mrazu pa vendar že pri-
kuka kaka cvetica na dan.
Prejšnje dni je privabilo soln-
ce celo Mussolinija na balkon
svoje palače. Pokazal je, da
še živi, da je bila bolezen si-
cer bolezen, toda ne tako hu-
da, kakor so »pravili« (pa ne
v Čuku!) in kakor se je »sli-
šalo«. Sicer pa, kar so »pravi-
li« o Mussolinijevi bolezni in
kar se je »slišalo«, niso niti
»pravili« niti »slišali« italijan-
ski časopisi; zato že skrbi
oblast. Tuji časopisi pa so
dejali to in ono. Če bi jim ver-
jeli, bi bil danes Mussolini že
od prehlada umrl, segnil, bil
ustreljen, zaboden in »zagij-
tan« po vrhu. Ker se je pa
prikazal na balkonu pade vsak
»pravijo« in »čuje se«. Čuli pa
smo »duka«, da mu baje pom-
ladna žilica in da je priprav-
ljen ifi po isti poti dalje kot
doslej. To nas prav posebno
veseli!

Tudi nas srčno veseli, da se
je oglasil sam gospod Fari-
nacci, ki je obljubil najlepši
mir v deželi in vsem tako, črne
srajce, da jih še prafi ne bo
mogoče. Kdor pa srajce ne bo
hotel, bo postal drugače črn.
Vsi javni uradi bodo »reoble-
čeni« v črne srajce. Črno sraj-
co bo nosil sodnik, nosil je bo
odvetnik, notar in pisar, dav-
kar in žandar. Nazadnje trgo-
vec radi koncesije, župani in
oštirji. Celo poslanci bodo
morali nositi črne srajce in
govoriti črne govore. Stvar bo

tedaj izgledala približno tako,
kot včasih na Kitajskem. Ko
je dal kitajski cesar povelje,
so vsi Kitajci oblekli poletno
obleko. Do tedaj pa pod kaz-
nijo tega nihče ni smel storiti.
Upamo, da pridemo še tako
daleč, da dobimo povelje:
»Državljan, kihnite!« Kihnili
bomo v zboru, kakor v opere-
ti. Prišlo bo povelje: »Vsekni-
ti se!« Vsi bomo vzeli robce
iz žepa. Na povelje: »Mislite
si, da ste srečni in zadovolj-
ni!« bomo zategnili obraze v
srečo in zadovoljnost. Na ta
način se najlažje s fermani
doseže srečo podložnikov.

Tudi ne bodo potem mini-
stri izpostavljeni nevarnosti,
da bi delali neslane opazke pri
poslanskih govorih, kot zad-

njič pri Besednjakovem govo-
ru. Na primer: »Naša sodišča
ne vrše svoje naloge.« —
Medklic: »Mi smo jedli ko-
mis!« — Dalje: »Ukinite to
sramoto za državo!« — Med-
klic: »Vi znate dobro italijan-
ski!«

Včasih, ko smo bili še smr-
kavčki, smo se, da smo koga
dražili, tako-le pogovarjali:

»Kje si bil včeraj?«

»Danes ne bo deževalo, ne!«

»Vaša teta je skuhala štruk-
lje.«

»Če bi ne bila lepa, bi bila
pa grda; kar je res, je res.«

Da znajo tudi ministri vodi-
ti take vrste politične diskusije,
je, nato ni mislila niti Sova,
tem manj pa

Čuk na palci.

Večerna zabava.

»Kakor moreš vse večere presedeti v gostilni s Tovarnarjem? On
je sila dolgočasen človek?«

»Mene on kratkočasi. Ko dremlje, mu spuščam kolobarčke dima
na dolgi nos.«

Iz stare Vipave.

(po Nušiču Karlo.)

1. Zverinjak.

Iz stare herojske dobe vi-
pavske so znana imena: Pir-
cev, Zont in Cizar in še mno-
go drugih, ki jih pa radi tega,
ker še živijo njihovi potomci,
ne moremo imenovati. V ti-
stih časih je štela Vipava
osemsto ljudi, tri duhovne go-
spode je imela, ki so skrbeli
za svoj in svojih tržanov du-
šni blagor, po trgu se je vilo
sedem ulic, med katerimi so
bile znane »Cvetlična ulica«,
zlasti pa »Dišoča ulica« na
Hribu, najbolj pa via »hotel
poverino«, ki je pa že novej-
šega kova in kras Vipavo. Vi-
pava je v tistih časih imela
dvanajst gostilen, to se pravi,
da je bil takrat vinški produ-
cent večji od današnjega. Da-
nes namreč ni taka vinska po-
treba ip revščina, ker so vsi
hrami — polni. Čudna logika!
Pa resnična! Ker so se vipav-
ski občani ravnali po najmo-

dernejših tržih, so dobili isto-
časno tudi tri bare in celo ho-
tel so dobili. Poleg tega je i-
mela Vipava svojega okrožne-
ga zdravnika, sodnika in dva
penzionista, debelega notarja
in celo vrsto kancelistov, kajti
vedeti morate, da so takrat i-
meli še sodnijo, mogoče se še
dandanes kdo spominja, da
smo imeli v Vipavi sodnijo.
V Vipavi pa je bilo še sedem-
najst vdov, kar je sicer zado-
stovalo — že veste zakaj. Je-
zike so imele izredno dolge.
Poleg tega so imeli nekaj uč-
teljev in učiteljic ter enega žu-
pana in šest političnih strank.

Poleg tega pa še menažerijo
ali zverinjak. Nekega dne se
je bil prizibal iz Ajdovščine
sem in se je vstavil v Vipavi
za nekaj dni. Pravzaprav pa
se je vstavil iz čisto gole po-
trebe: — ravnatelj ni imel de-
narja, da bi plačal voznika in
radi tega zverinjak ni mogel
dalje. Vstavil se je na Farov-
ški ogradi.

No ravnatelj je kupil na u-

panje od vipavskega šta-
narja Cizare nekaj porab-
nih desk, od Zonte, izdelal
lec žajfe pa nekaj hlobov
par košar mesnih odpad-
ht tako je s pomočjo dob-
vipavskih duš postavil na
hen šotor in drugi dan po-
dne je naznanil skozi veli-
sko trompeto:

»Grandiozna svetovna
nažerija... Visokonaklon-
občinstvo! Pridite in op-
si stvari, ki jih še niste nik-
videli.«

Če pa je kdo stopil v zver-
jak — v njem je bilo šest
vali — ga je peljal ravnatelj
osebno do ozke kletke
začel:

»Tu je divji amerikan-
medved, z znanstvenimi im-
nom »ursus bellicosus«, sta-
in trepet gozdov. Dva ravn-
telja tega zverinjaka je že
svoji jezi raztrgal. Lansko
to je v Moskvi udri skoraj
grajo pri kletki, raztrgal
dem ljudi in všel v Boulan-
gozd. Tri dni so bile vse
skovske prodajalne zaprte.
Dobrotljivi meščani so zbe-
li v Irkutsk, le general Gur-
je ostal hladnokrven in ost-
iz Peterburga so prihajale
zojavke. »Kaj je z general-
Gurks?« »Živi še general
bespierre?« — Tedaj so
ponudili tri regimente kon-
kov; ti so vjeli medveda in
ga pripeljali nazaj.«

Poleg je stal slon. Bil je
koliko utrujen in izstrada-
koža je kazala na milijon ud-
cev. Kedar je ravnatelj prip-
vedoval, kako je odpeljal M-
haradju iz Nepala sveto z-
s pomočjo angleške eksped-
cije, tedaj je odprl slon svo-
velike oči in padel na kolena
kakor bi bil berač na sv. Gor-

Ne veliko dalje od tam
stal soxocus dulicivitopterus
ptič, ki ga je Nansen vjel
polarnih pokrajinah in kar
najbolj zanimivo: ta modra
pobarvana raca naj bi rodila
rodila žive mladiče.

Blizu tam je mežikala lis-
ca; ravnatelj ji je pristregel re-
in ušesa ter jo kazal ka-
švedskega panterja. Konča-
je stala v kotu še opica.

Opica je bila podobna go-
spej ravnateljici.

Gospa ravnateljica je nosi-
la trikov iz barve, ki je bila
podobna barvi soxocus dulicivitoptorusa in nosila je svetlo
lasuljo. Sedela je pri blagajni
kakor žival v kletki in delala
grimase. — Čisto tako kakor
opica.

Vipavski tržani so prihajali
in ogledovali vsa ta čuda —
in ko so odšli, je imel ravnatelj
v žepu 200 po deset starih
grošev. Dočim je narastel dol-
pri štacunarju Mžani in pri iz-

ovalcu žajfe Žonti nad sto osemdeset grošev: ži-so vendar morale jesti in ravnatelj je moral piti. Zonta je dal na upanje prvi dan, drugi dan, ali ko je pretečen, je rekel: »Zdej pej dan neč več n' upejnel«

Kato je najel zvečer ravna-starega Kudna, zvalil na sodček vina, opico in go-ravnateljico. Kuder pa je nal: »L... il!« in so se pe-proti. Ravni cesti in po-sta se še dvakrat obrnila. Postelji Zonta in Cizara, rgu pa je ravnatelj pustil dveda, slona, švedskega tarja, soxocusa in dolg pri-tunariju Cizari in pri izde-alcu žajfe Žonti v znesku stoosmdeset grošev.

Kakor požar je šlo skozi avo: »Komedijanski de- tor je filrov in ušou!« Kolj pa sta se tega vstraš-štacupar, Cizara in pa ža-ovalec, žajfe Zonta.

Zonta je stokal in Cizara tokal. Na Ogradi pa je tu-medved, rjovel je slon, jav-je švedski panter in kra-je je raca, vse samo od la-

tedaj je prišla komisija, tsnikar je pisal protokol, a priloga se je glasila:

I kos slona.
2 para ponošepih čevljev.
I kos lišice brez ušes in etko.
V. I kos medveda v kletki (je zelo porabljen).
I kos trompete.
I kos rdeče zavese (ne-ralna.)

II. I kos deske z napi- »Grandiozna svetovna azerija itd. itd.

Kato je uradnik zapečatil rinjak. In ko so modre ži-to videle, tedaj je slon el, medved je tulil, kričal švedski panter in raca je ala.

Seznam inventarja je prišel iz urada nazaj kolekovan, ožigosan, numeriran, vidiran in revidiran. Tedaj se je šved-ski panter iztegnil, medved je cvilil kot slavček, slon pa je molčal in soxocus je ležal v zadnjih vzdihih.

Drugi dan so napravili »le-stanto«. Velikanska množica se je zbrala na »plan«. Rado-vedni so bili Vhpavej (kot so vedno preradovedni, kajti kaj tacega se še živ dan ni zgodilo v Vipavi. (Pa nikar ne mislite »lestanta«.)

Pri blagajni je sedel zapis-nikar Pirc, beložil in »lesti-ral«:

I plahita za 19 grošev.
I kilo žeblicev za 30 pou-sondov.
I miza za 7 grošev.
I nemoralna zavesa kavar-nariju za 1 groš.

I trompeta ciganom za 42 grošev.

I soxocus za ceno vedno lačne race (raco dobi namreč, če vzame tudi soxocusa.)

I deska z napisom »gran-diozna svetovna nicanžerija za 9 grošev štacunarju (Ciza-ri.) Ta je hotel besedo »mena-žerija« spremeniti v »trgovino z mešanim blagom.«

Pirc je dostojanstveno dvig-nil svinčnik, nato je dejal po-litaju Poljšaku:

»Dej nu, prpjeli sluona!«

Splošen »Ah!« med vipav-skim občinstvom, ki je izvan-redno čuvstveno, zlasti ka-dar... pa, si taceas, philoso-phus mancas, če se njsen zmotil. So se namreč zasme-jali in so po svoji navadi se noreca delali. Ko je Pirc zakli-cal: »Dvajst kron, kdu da več?«, je slon dvignil svoj

trobec in zdelo se je, da misli zadaviti Pirca. Kot blisk je planil zapisnikar za kostanj, da bi v skrajnem slučaju sple-zal nanj.

»Ma strejla, ma kakej se pej smejete?« je izakričal in se zopet vsedel na stol, ni mu bilo mraz, ampak vseeno so mu šklepetali zobje.

»Dvajst in pou!« je zakli-cal mladi Fele.

»...in deset soudul« je pri-stavil golobradi Česen. Tako je prilezla cena na 25 K.

Ubogi Zonta, izdelovalec Žajfe je bil kakor na trnu, kajti največ interesa je imel ravno on na tem, da se dvigne kupna cena kar najvišje. Saj je bil on glavni upnik. Ko se ni nihče več oplašil, je ponu-dil on sam še petindvajset krajcarjev več, da bi spravil »lestiranje« zopet v tir. Na svojo grozo in začudenje je bil čez nekoliko minut lastnik slona.

Ozrl se je preplašeno na zapisnikarja Pirca, nato je premeril z očmi velikansko zver s široko razprtimi in preplašenimi očmi se je ozrl po množici, ki bi se kmalu od smeha zadušila, nato se je po-praskal za ušes, na čelo pa mu je stopil mrzel pot. Nena-doma pa so mu padle roke ob telo in vgriznil se je v ustnice.

Slon pa je, kakor bi razumel položaj, pogledal svojega no-vega gospodarja, dvignil je trobec in strašno zatulil, da se ga je slišalo v Dulenikonec. Nov smeh od strani vipavskih tržanov ga je pozdravil.

Žrebanje

za nagrade ugank v Čukovem kole-darju so vrši neprekinjeno dne 31. marca t. l. Zamudniki, pohitite in pošljite odrezke z rešenimi ugankami, če hočete biti deležni lepih daril. Čukov koledar stane L. 3.20. Pozu-rite se.

Profesorska.

TUJEČ: Ali je gospod profesor Rupnik doma?
PROFESOR RUPNIK: Tudi jaz ga čakam. Na vratih je zapi-sano: Vnem se ob desetih. Zdaj pa je komaj deveta in pol.

Sti.

Ivji in nedeljski lovci.

komedija v štirih dejanjih s petjem.

HIJERONIM (otroško vesel): Mor- Hahaha!... Laskar, Ti si izvrsten ek, tega Ti ne pozabim!

LASKAR: (hiti po srnjaku in odtr-ubenem smrekovo vejico): Al' ha jo, kejš n' kuos ha je! pej kejšne n'ce 'ma ta ž'val'ca božja. Zdej Jem zateknem smrekovo vejico za Neh puč'k, de buojo Neh tata an mama tud' usi te drži vojdli, de so ha Uo- Mu sliska roko, princ se vije od bo- ne).

HIJERONIM: Morda pride še kak ak?

LASKAR: Po tej preseki ha dan's buo več, čut'jo, kako so psi žie de- (Sname pokrivalo).

HIJERONIM: Škoda!

LASKAR: Pej jest vejim še za dru-he srnjake, k' majo še buol fajn rohlji-če, jeh vid'm na paš', kadar berem huo-be an jahode, anih uos'm bi žie šie piln' li hnadlivi haspuod! Prou na petdeset šritu bi Jeh jest prpelu, Uoni bi pej strej'li, če Jem je ušieč, pruos'm od zamire!

HIJERONIM: Ves razburjen sem! (Odviže steklenico in si natoči konjaka.)

LASKAR: Pej nej šie mien' dajo malo tisto slivouke.

HIJERONIM (je v nepriliki, kako naj da neobrčtemu človeku piti iz svoje čušice; spričo usluge Laskarjeve mu vendarle natoči in mu ponudi.)

LASKAR: Le nej šie pr'čurcejo an pijejo, prežlahtni haspuod, jest pijem rajš' iz flaške. (Vzame steklenico in jo v enem dušku izpije.)

HIJERONIM (ga promatra z odpr-timi ustmi): Laskar, nehaj, pijan boš!

LASKAR: Kej buo ta kan'e slivou-ke! Ta je glih tuol'k', ko de mi kdo v želuod'e plšne, pruos'm od zamire!

HIJERONIM (se namrdne od stu-da): Ti si originalen človek!

LASKAR: Kej pej buo s cvrčkom?

HIJERONIM: Kej je to »s cvr-čkom?«

LASKAR: Kej ne vejo, kej de je cvrč'k?

HIJERONIM: V resnici ne vem, kej je to.

LASKAR: To so pluč'ca an jetree an previce... Vejo Neh hospa mama nej jeh stienfajo v kozič'ci an s po-prom, vejo...

HIJERONIM (prezirno): Moja ma-ma, kneginja, naj kuha?! Na našem knežjem dvoru imamo dva kuh'ja. Kaj misliš, Laskar?

LASKAR: Ja, vejo, cvrč'k je ana posicbno kruoftna ied, vejo... (Mu pošepče nekaj na uho).

Pogovor med dvema prijateljema iz Amerike.

Dva prijatelja iz mladih let se po mnogem času zopet srečata.

»Zdravo, prijatelj, po tolikih letih! Kako je kaj?«

»Hm, ne prav dobro. Odkar se nisva videla, sem se oženil!«

»Ha, to je razveseljiva novica!«

»Ne, ni posebno razveseljiva, ker sem vzel žensko, ki je ni takšne na svetu: jezična, skoporita, nezaupljiva, neznošna, prepirljiva, a eno besedo — hudičevo seme!«

»Ojoj, to je pa slabo za Te!«

»Ne povsem slabo, ker žena mi je prinesla lepo doto!«

»To pa je zopet tolažiljivo!«

»Kot se pač vzame. Za tisto doto, bilo je 200.000 lir, sem kupil čredo ovac, ki so mi na neki kužni boleznj poginile prav vse.«

»To je v resnici hud udarec!«

»Ne povsem, ker sem prodal kože poginilih živali in sem dobil zanje več kot sem izdal za ovce.«

»Nu, tako si dobil vsaj odškodnino za izgubo.«

»Kakšno odškodnino? Pomisli, hiša, v kateri sem bil spravil denarje, je do tal pogorela.«

»Oj, kaka nesreča, dobri moj prijatelj!«

»Nesreča ni bila tako velika kot se zdi Tebi, ker s hišo vred je zgorela tudi — moja žena.«

ROMAN V PISMIH.

Gospod! — Cenjeni gospod! — Dragi gospod! — Dragi moj Stanko! — Moj ljubljani Stanko! — Stanko, Ti moje zlato! — Dragi Stanko! — Dragi prijatelj! — Dragi gospod Stanko! — Cenjeni gospod! — Gospod!

NIMA SREDSTEV.

Na vrata premožne družine v mestu potrka raztrgan berač. Gospa mu pride odpret. Berač jo prosi.

»Spoštovana gospa, bolan sem in star. Ravnokar sem bil pri zdravniku. Napisal mi je tele zdravila, kupil sem jih v lekarni, a sedaj jih ne morem vzeti.«

»Zakaj ne? Ali mogoče želite žličko ali kozarec?« ga je vprašala dobresrčna gospa.

»Spoštovana gospa, na steklenici je zapisano: »eno žličko po jedi«. Ali imate mogoče pri roki kako kosilo?« je odgovoril berač.

GARANCIJA.

Dinar prosi nekega kmeta za delo. »Dobro!« pravi kmet, »pobiral mi boš okrog jajca! Sprejemem te, če mi potrdiš, da boš vesten in ne vza-meš nikoli nobenega.«

»O, to vam lahko garantiram!« odvrne dinar. »Dvajset let sem bil paznik v nekem kopališču, pa niti enkrat nisem porabljal kopališča.«

RECEPT.

Zdravnik: »Vi ste preslaboten. Zato morate na vsak način gledati, da se okrepite!« Nato nekaj napiše. »Kar se nadalje tiče, se ravnajte po tem, kar sem napisal tule.«

Suha je postala.

»Ti si pa suha postala, odkar te zadnje nisem videl.«
»Res. Moj mož je sam švicarski sir.«
»No, kaj pa ima to opraviti s tvojo suhostjo?«
»Pač. On pojé sir, meni pusti pa lubje.«

»Bolnik (čita): »Štiri kruhe juhe z enim litrom mleka, deset kruhov z putrom in rom, štiri jajca, pol funta sa in ravno toliko krompir in zelo veliko sadja. To krat na dan«. Nato reče: »slušajte g. doktor, ali najmem to pred jedjo ali po njej?«

TAKO SO POVEDALI.

Mirko je prišel domov šole in se ni počutil dobro. Mama ga je hotela spraviti posteljo. Predno pa je šel posteljo, je hotel še nekaj telefonirati.

»Komu pa boš telefoniral?« ga je vprašal ata.

»Ljubemu Bogu!« je odgovoril Mirko.

»Otrok, saj tega ne moreš tako pa, da si se na to spomni!«

»Ja naš gospod učitelj je rekel, da naj pokličemo Boga, kadar smo bolni.«

NEPRIČAKOVANO TOLMACENJE.

V neki protestantski šoli mlad učitelj v nedeljski razlagal najvažnejše odsklepe iz Sv. pisma in otroci so jih učili na pamet. Neke delje jih je opominjal, naj bodo dobri in usmiljeni tudi živalmi: »Okrutno postopanje z živalmi in trpinčenje je nekaj grdega, nespodobnega. Otroci se morajo tega ogledati kot velikih grehov. Po sem dečka, ki je bil tako usmiljenega srca, da je s mladi, krotki in pohlevni ki — odsekal rep. Ali mi kdo povedati primeren sklepe iz Sv. pisma, ki obsojajo početje?« — Molk v klopih... Naposled vsi brihten deček in reče po no: »Jaz vem, gospod učitelj!« — »Dobro, povej tedaj!« deček se močno odreže: »Vek ne sme razdružiti, kar združil sam Bog!« ...

HIJERONIM (se smeje in se bije ob koleno): Ti si vražji človek, hihih!

LASKAR: Ne! počakaj en hip, da se preoblečem. (Vzame gobo in stopi za lovske koč, kjer skriva masko.)

HIJERONIM (ogleduje med tem srnjaka): Krasna žival! Kako sem jo vendar mogel tako imenitno zadeti, ko se mi je roka tresla!

LASKAR (izza koč): Mhm, moja palca je šie nimr duobro zadejala!

HIJERONIM: Glavo in vrat pošljem na Dunaj, da mi ju nagatijo! ... (Laskar se vrne). Veš, Laskar, prav zadovoljen sem s Tabo. Da si malo oblikan, bi te vzel v svojo službo za lovca.

LASKAR (veselo): Vejo, nej mi dajo fajno mudi hrant, peji buona prieci buol manirlih! V slezbi Jem buom zvejt an srnjakov buo glih, kar buojo htejt, lesie an kum an zajcu an divjib petelincov peji glih takuo.

HIJERONIM (vzhičen): Tudi na divjete petelina bom streljal?!

LASKAR: Mhm! Tam spomlad, vejo, hnadlivi haspuod... Glih pod smreko Jeh pr'pielem, ko buo brusu an poju (pel) na smreki.

HIJERONIM: To bi bilo divno!

LASKAR: Pol Jeh naučim, kakuo se srnjak pr'klie na pišu (piščalko) tam v juliju, ko se samice bonijo; glih takuo znam pr'klieat irkoline (frankoline, gozdne jerebe), an lesica mi tud pride.

HIJERONIM: Da, da, v službo te vzamem!

LASKAR: Prou kontent buojo z mano! Pej ko bi še našmu Štefanu dali kejšno slezbo? On je gozdar, ma use tejšne suole an teštate (po it. attestato, izpričevalo).

HIJERONIM: Kdo je ta Štefan?

LASKAR: An fajni človek je, irbac (bihten) an halint.

HIJERONIM: Bomo videli. Ali o

tem odloča moj papa, Njegova kraljevska Visokost.

LASKAR (pogleduje proti srnjaku): Kmal' buo poudan, kačn tud! (Slisi se zategnjeno živžganje, skar se baš tako odzove. Hijeronim tišči ušesa.)

HIJERONIM: Kaj pomeni to?

LASKAR: Moja Cilka pr'hajal!

HIJERONIM: Kdo je Cilka?

LASKAR: Moja hčier, vejo. K ce niese za me an za Štefana. Pol nese domov huobe an jahode, kar nabralo predpougne. Ana lüstna ca je!

III. PRIZOR.

PREJŠNJA. CILKA.

CILKA (s pokrito košaro, polizza kulise, vidi Hijeronima; se ne naprej.)

LASKAR: Le bliže, Cilka, neč boj! To so an halint haspuod, vejt ta mladi prežlahtni haspuod princ.

Maria prima in Giovanin.

Giovanin: Kome va, draga Marie? Maria prima: Slabu, ušla s'm se majm fantom.

Giovanin: Prout si stvorila, si (saj) se ušla tud' jes (jast) sz nojm.

Maria prima: Zaka pa.

Giovanin: Zatu k'r j bju duast grad spast.

Maria prima: Znaš ke, pejno u to (dvorano) »Fenice« in buomo alle tam v'č lušne fante, al'pa nega marinerja.

(Obe gresta v dvorano »Fenice«.)

Giovanin: Oh, Jejžeš Maria, gljdi, ku lušnu tista dva fanta tancata.

Maria prima: Pejno naredit com, mešo in buomo z njim pljsat, ale buomo naprej šrajale, muor-nesta ščavota, kukur ste b'la ti dva ud prej.

Giovanin: Ben pejno!

(Trešta).

Maria prima: Ke ben ke el ša lej lar.

Fant: Si so discretamente, ma Lei n'č di Trieste.

Maria prima: Ši mi šon proprio de tešte.

Fant: Si misli sam pri sebi. Che tipo serva, che é questa qui.

(Valček konča.)

Maria prima: Tracije senior.

(Gre k Giovanini in reče): Maura naie, k'ku l'pu pljše tist' fant tam,

buom šla še znj'm pljsat.

Giovanin: Oh, jejžeš, muoj pa še kuk'r d bi frlu, oh kaku j luš-znjim pljsat.

(Plesale ste do pozne ure in šli domov; med potjo se pogovarja.)

Giovanin: Oh, jejžeš Maria, jst om šla usako nedelo u šalo »Pe-e« pljsat pa buom muorbet naj-a kšnega fanta.

Maria prima: Tud jest buom šla.

Giovanin: Zbugam; buom pršla u delo tebe pučakat.

Maria prima: Šta me ben, adio!

NA OBISKU.

»Dragi prijatelj, jaz grem. Vas me preveč zebe«.

»Kako to, ko imam 26 stopinj C?«

»To ni mogoče!«

»Prav gotovo, le pogledite: v sobi imam 9 stopinj, na hodniku 7, v kuhinji pa 10, upaj 26 stopinj!«

»Le grejte se sami pri takih stopinj!«

»Oh, kako ste danes ljubka, gospodična; zefir (vetrček) se igra z vašimi lasmi.«

Nesrečni vipavski učitelj.

V Vipavo je prišel inšpicirat zelo temperamenten šolski inšpektor. Zelo se je jezil, ko je čul v sosednjem razredu velik hrup in vpitje. Končno se ni mogel več vzdržati, planil je iz razreda, v katerem je inšpiciral, da napravi v sosednji sobi mir. Z vso silo odpre vrata sosednjega razreda in zgrabi za lase enega iz med večjih, ki je ob enem tudi najbolj kričal in ga vleče s seboj v razred, ki ga je inšpiciral. Tam ga postavi na stol pred tablo in mu zabiči:

»Tu sedite in držite jezik za zobmi!«

Čez nekoliko časa se strahoma odpro vrata in drobna glavica prikuka skozi špranjo. Mlad fantiček se prerine skozi in ves v strahu reče:

»Prosim, gospod ravnatelj, ali bi lahko dobili našega učitelja nazaj?«

Kaj takega bi se čisto lahko zgodilo v Vipavi. Vipavci mi bodo pritrdili.

PO NOČI.

Gospod in gospa Bimbo ležita v postelji. Okrog njih leži globoka noč, le luna...

Zefir.

ON. »Oh, kako ste danes ljubka, gospodična; zefir (vetrček) se igra z vašimi lasmi.«

ONA. Odpodite ga proč; mresa jaz ne morem trpeti.

ura tiktaka enakomerno. Tedaj se zgane gospa Bimbo, poslušne v noč in vsa trepetajoče strese g. Bimbo in mu zašepeče:

»Pepi... za božjo voljo spodaj na vrtu so tatovi!«

Gospod Bimbo si zmanco oči, se obrne na drugo stran in zamrmra: »Daj vendar enkrat no mir, Anica... nobenega ni na vrtu!«

In zopet zaspi g. Bimbo, a gospa Bimbo bedi in posluša.

»Pepi!« (ga strese) »Pepi!... Ali jih slišiš? Pepi!«

»Če ti pa rečem, da jih ni spodaj!«

Tedaj se oglasi trd glas iz kamina:

»Gospod ima prav, gospodična mi smo že tu zgoraj!«

SI ENKRAT

Mirko pride iz šole domov. Pod očmi ima veliko oteklino. Nekdo ga je v šoli udaril.

»No, to mu pa že povrnem, temu Karlotu!« pravi. Mama ga čuje in mu reče:

»Nikar Mirko, ali ne veš, da moramo hudo z dobrim poplačati. Jutri ti dam za v šolo velik štrukelj in tega moraš izročiti Karlotu in reci mu, da sem jaz dejala, da moramo hudo z dobrim poplačati.«

Mirko gre drugi dan v šolo z velikim štrukljem. Ko se pa vrne domov, ima še pod drugim očesom oteklino. Jokaje reče mami:

»Mama! Karlo me je zopet pretepel in je rekel, da jutri lahko pošlješ še en štrukelj v šolo!«

MODERNI ZAKON.

»Zdi se mi, da se je Vaš soproog v tem zadnjem letu jako spremenil!«

»V resnici ne vem, ali je tako kot Vi pravite, ker ga že več ko leto dni sploh nisem pogledala!«

HIJERONIM (jo gleda z velikim zanimanjem): To je Cilka?

CILKA: Klanjam se vam, zlahtni spod princ! (K očetu): Štefana še ni?

LASKAR: Vsak hip mora biti to. am za Golim hribom hieře jürčke an liša. Zažvižgaj mu še enkrat!

CILKA (položil koš blizu koč, gre preseki navzgor in zažvižga. Štefan odzove).

HIJERONIM (gleda za njo): To je Tvoja hči, Laskar?!

LASKAR: Pr'mejdūška, de jo rejs! ejo, jest s'm biu nīm'r an fajm člouk, o s'm biu šie buol mlad, pred 20 lejt. et šie don's se postaumo, čie s'm pol-aran. Pej muoja Barbka je b'la tud' ana tūn žienica, ko je šie mejla zobé v čes-isti.

HIJERONIM: V resnici krasno de-le!

LASKAR: Ženilo b' se rado, vejo,

ko b' njen Štiefan dobiu sležbo pr' Neh htspuodu tatu (ateju).

HIJERONIM: A tako? (Pri sebi.) Krasno! Štefan v službi v gozdu, princ Sakraydolski bo prihajal slučajno mimo gozdne hiše. (Mlaskne z jezikom). Veš, Laskar, če je Štefan porabljen človek, bi znal dobiti službo pri naši graščini...

CILKA (se vrne in da očetu lonček s kosilom).

LASKAR (zujema in je poželjivo. Hijeronim se dobrčka Cilki): Ta le srn'ca to pej nej zate, bruoeman frdamanski!

IV. PRIZOR.

PREJSNJI ŠTEFAN.

ŠTEFAN (prihaja, ostane za kuliso, ljubosumno gleda prizor med princem in Cilko):

CILKA! (Stopi bliže, jo jezno prime za roko). Cilka!

CILKA (veselo): No, Štefan, ali si nabral kaj prida gob in jagod?

ŠTEFAN (jezno): Kdo je pa ta imenitni lovec?

CILKA: Naš mladi knez, ako Bog da, Tvoj bodoči gospodar.

ŠTEFAN (nemarno privzdigne klobuk in se mu malo pokloni): Hm, ali jaz bi rad poznal vse šš te (prezirno) službene pogodbe...

CILKA (užaljeno): Še vedno mi ne zaupaš! Tudi prav! Ne hodi več za mano!

ŠTEFAN: Vedno višje letaš: naj prej z revežem brez službe, potem z gozdarjem, zdaj pa kar s princem! Hahaha!

CILKA (skoraj jokaje, mu ponudi lonček jedi): Tu jej, ako si kučen!

LASKAR: Fajn žup'ca! je, Štiele, krompir an jürč'ki! (Od daleč se sliši trikratno znamenje z lovskim rogom in klici »Na pomoč!«.)

LOJZE - TUI

Cantano gli uccelli,
cantano gli «pacti»!

Prvo ime mu je Lojze »stop americano«. Drugo pa »spedizionere« — in bolleta »vulgo »pact«. Eni pravijo, da menja rojanski »turn« s »alloggio popolare«. Drugi pa pravijo, da ga menja s kakšno tvrdko južnega sadja.

Ker je poet, sanja o »campagneji« in o »utici« v vrtu »primadone« (kakšne »primadone?« op. P. iz R.) in pri tem misli, da se da prenesti eno »zvezdarno« kot »casseto« limon.

Pravi, da Coco govori slabo o društvu »Zora«. Kako je nedosleden! Coco ne govori nič in nič. (Se pač zaveda, da je zajemal iz »sklede« z veliko žlico! op. P. iz R.) Pravi tudi, da so v kavarni »Miramar« plačevali Coco s »kapucini«. Kakšni morci!

Se pritožuje radi nogometa, češ, kako je vendar mogoče biti »Zorašem« »expresszug«, če pa je bil njih prvi trajner »post-zuga«. Lepa je ta! Ljudje božji, lahko bi bili vsaj »frohtzug«.

Lojze z vsami njegovimi naslovi ali Banfilid pl. Kuler, naj si dobro zapomni, da ko je Pepi stal še »pri sklepi« — je bila prama, »Mincestron« se je šele kuhala...

Pepi.

Čak za rojanske prepire ne sprejema odgovornosti. Da jih, kakor so kuhani.

NA VSE SOPIZME
»ZDRAVE DOMISLJUE«
TE AFORIZME
»BOLNE FANTAZJUE!«

Lux ex tenebris luce! V Rojano je svetlo, vendar se je dogodilo, da je nekdo misleč da »leže na rojanski »turn« udaril z nosom ob »teran«.

Da, gospod razgoner! Mnogokrat tudi razgonerji nimajo »razgoner«! Odgovor na odgovor je tudi odgovor, a ne vem če je odgovor na odgovor, ki ni odgovor, tudi odgovor, kajti odgovor zamore biti odgovor na odgovor, ako je odgovor resnično odgovor na kakšen govor!

»Exempla trahunt« so pravili nekdanji slavni Latinci, tako je bilo sledilo vzgledu drugih tudi družstvo X. Y. A kdo je dal »exemplum«? Vi pač mislite, da bi tako bilo, ako bi se zgodilo, da bi kdaj tako bilo? Što se bali... (Blagovollite se v tej zadevi obrniti (točka a!) na mojega generalnega zastopnika v Juljski Be nečiji! Satis est!)

Da sem se šli v društvo? Ste li študirali kaj logike, z. razgoner? Prva vabila na konstitucionalni se-stanek za imenovanje društva (X. Y.) nosijo moj podpis! Vas bomo predla-gali za pravega »ministra« (točka b!) Isti naslov!)

Pravi strina Marička botri Tinci, da li je pravila Siora Albina, da je ušala od tete Francke, ki je to pravila Barba Lojzeta, da je Kompa-re Toni pravil komare Pepini, da je zadnji čas pisati v »Čuka«. Koko (alias Rebec). On pa pravi komare Pepini, naj reče komaretu Toninu, naj ne pravi teti Franči, ki pove vse Siori Albini, tako, da liži notra Tinka, ki potem pove Marički stvari, ki niso resnične, zakaj tako bi zamo-gel iti ubogi Lojzele »u« displacer-je. — Četudi misli, da je pri »kapuci-
nu« kavarni varen in rabi istega kot orožje! Fiat lux! Dragi Čuk! Po-vei ti pod častno besedo, ako imaš slednje mesoce samo en moj roko-pis v svojih krepčilih (razen današ-njih seveda!!) (Uredništvo to rado potrjuje!!)

»Livo« tovej lovca, ki je ustrelil psa meso »liske«!

Par vozank besed že vam na čas;

Se soteči Dlogen, Hlozoč, pred svo-jim sodom

In Aleksander vsenogot preden pri-lahaj je —

Da dar pokloni učencu, ki naj poz-nim rodom

Dobroto kraljevsko naznanja v ve-kov vek...

Mu Dlogen, Hlozoč, dejal dobrotno —

»Odstopi kraj! To želja moja je —

Mi solca naj sree ne kratki blago-
lотно —

Glej, to je vse, kar si želi sree!

Jaz, astronom (kot pravite?) in ilo-
zof je »postzag«

»Fantast bolan« in še kar hčete »mélours«.

Zelim le to, da me pustite v mira —

In da ne mislite, da vaš »sax« »terrier«.

Če bi bi — — če imel bi tako smelo,

Vse pretrpel bi miren in voljan — —

A molil ne bi nikdar »mažurjole«.

Naj nosi isto le luksuzni »dehormas«.

Vi se ob »Johnsonu« — »Marjanki« —

»Yes bonano«.

Zabavajte naprej — igrajte mirno

»sax« — —

In žale na račun moj zblajate neslane

Saj enkrat boste vsi, kar jaz bom —

prah...

Slavoi Rebec — alias Koko.

m. p.

NARODNA KNJIGARNA GORICA

via Carducci št. 7

priporočaj cenj trgovcem.

Velikonočne razglednice
s slovenskim napisom po L. 9. — za slo kom.
daje.

Razglednice za šaljivo pošto in drugo od L. 4. —
za 100 kom. in drugje. :: Silkanice za otroke!

Pisma.

IZ TIROLSKEGA.

Slovenski fantje pošljamo pozdra-ve iz Tirolskega rudokopa. Starišem, bratom, sestram in tudi dekletom, ki se sponujajo na nas s kakšno karti-co. Posebno pa Čuku na palci, ki nas hodi tako daleč in redno obiskovati. Golanda Anton, Kobarid; Križman, Čič Ivan, Bazovica pri Trstu; Lulik Ivan, Ajdovičana pri Gorici; Melihen Miroslav, Srpencia pri Kobaridu.

Pravijo.

Pravijo, da so nekatere St. Vidske punčke, ki bi rade lovile Čuka s svo-jimi mrežami. Če se čuke v kako svilnato mrežo vlovi, mu sova na pomoč priiti.

Pravijo, da Porečani obsojajo St. Vidske frajlice, da one stavijo v Ču-ka, a Čuk vse vidi, čuk vse ve, ob-sojati deklet St. Vinskih se ne sme. Dopisnik je na mostu sedel in se po-šteno krobotal.

Pravijo, da bi bila v St. Vidu po-trebna večja posadka mož za obram-bo na korajžne Dobravce.

Pravijo, da ustanovi St. Vidska ob-čina novo banko na lesenem mostu. Banka se bo imenovala na željo ob-čanov »dolgo«.

Pravijo, iz Vipave je dopis o ri-hemberškem semenu v koš zletel. Ta-kih stvari ne moremo priobčevati. Zadostno frankirajte! Nove poštne pristojbine!

Pravijo tudi, da bi se neki kmet rad oženil pa mu drugi njegovi »pri-jatelji« ne pustijo, ker — kakor se vidi — noče držati obljube, da vza-me eno bogato.

Pravijo, da vlada na Colu med dekleti, ker se ni nobena omožila, ve-liko žalost in jok. Tako, da je bila od pusta do sedaj vedno cesta mo-kra in blatna in to vsled samih so'z. K sreči, da je pottisnil mraz, da je cesta posušila; drugače bi morali že sedaj hoditi po blatu.

Pravijo v Volčah, da je gnojniščni voz preje »mazal«, kakor so ga pri-čeli delati in, da je preje »mazal«, kakor je bil umazan, vsekakor je to »gnojniščni voz«.

Pravijo v Volčah, da hodi obč. sluga (v prostih urah in po navodilih komarnov) vprašvat v gostilne —? vprašajte njega!

Pravijo fantje v Plačah, da jih ho-dijo punce klicat, ko luna sije. Dve da sta sestri, a tretja je tem dvem kakor sestra.

Pravijo v Plačah, da je bolj pa-metno še na pepelnico sredo plesati, kot biti član pri »Prosvetnem dru-štvu«. Pri društvenih prireditvah, da nimajo nobeneze vžilka, plesa da se pa tako udeležujejo, da jim večkrat pot raz čelo cirkonta kaplja.

Pravijo v Rojano, da zadnji dopis Čuka in sicer »Coco in Pepi«, je bil pisan v kavarni »Miramar« med pre-kinjanjem yseli natakarijev. Okoli male mizice, na kateri je čepel po-nižno »kapucin«, se je gnello raznih osebnosti, katere so narekovale vse vprek... Lojze pa z »joco« na nosu je pisal in se »vical« kot grešna duša!

Pravijo v Rojano, da »Kapun« je čuden pič — čisto nasproten od »Čuka«. Čuk je odkritosrčen, pove vsakomur, kar mu gre, četudi resni-ca v oči kolje. »Kapun« je pa kot »Ne-topir«. Tiho in skrivnostno »frlota« okoli. Povsod se vidi njegova senca in se čuje njegov zamolkli zločesti glas, ki naznanja nesrečo... Bum! — Dan bo triumfiral nad nočjo in no-

vinci l. 1905 bodo prišli večkrat dopust. Futuristično! Nič ne de.

Pravijo, da tudi komenskiu cem gre v slast ječmen ne več so, kakor Čuku.

Pravijo, da komenski vrabci so toso dosti porja ngabili, ker so jih munisti lovili.

Pravijo, da je sklenil odbor je, da prenese izlet na Artviže, gosp. Božič ni dobil potrebnih

Pravijo, da gosp. Božič išče prihodnji izlet Ilirije na Artviže, jake blake, ker se bo moral v Čaju, da istih ne dobi, tudi drugje let pfenesti.

Pravijo, da se je Marica že ob misli na mraz, ki vlada na vižah, strašno prehladila, tako da Herman v velikih skrbih zanjo.

Pravijo, da je na dan izleta na viže, ki ga je priredila Sentjakov Ilirija, povsod zmrzovalo, ter so borniki strašno zažofvoljni, da se stali pod pliantani.

Pravijo, da misli Ilirija organo-ti za prihodnji mesec, ko ne bo snega, velik izlet na Artviže. Or-nizacija je v rokah Božiča, Ivan in Marice, iz česar se da skle-pati da bo to eden najlepših izletov; voda, če ne bo mraza in če bi imeli vsi jake blake.

Pravijo, da je Koko iz Rojana pisal šest mest detektivske službe da najdejo astronoma, ki je zve-čioniral polansko republiko in s porazno vplival na valuto v kava-ški monarhiji Miramar. Seveda zanima Kokota, ker grejo te špe-cije na njegov račun. Za mesta zaprositi je: James Sumits, lond-ski detektiv (Sestiana Jard) Še Peropipestokofirademalinosemaks Aten — Maladine Lalalala, Rezia Pepino Petelino »Čičo de Bari«.

Pravijo, da bodo »astronom« poročilom iz Rojana sledile takor-ne »vertenze«, Čuk na vejo!

Pravijo, da v Ladrin ne pla-fantje za dekleti, ampak dekleta fanti, ker jih od nikoder več ni.

Pravijo, da imajo gospodične Idriji samo enega »dohtarja«, da spremlja po cesti.

Pravijo v Studenem, da je »trabantinabel« že osamljen, »ekspres orijent« je oddrdal z govo dobro ženico v Ameriko. Bi železniški minister in pa prizal prideta v dischilbarno preisk-ker nista zgala, kje se nahaja »Hla-stole«.

Pravijo istotam, da se je ta čen-sta »vaga« velikega Arhangela ti-smejala, da se je bilo bati »ek-szije«. »Kontrabantinabel« se je na-lil vboze pare, ter jo zanesel »ba-baci« domov.

Pravijo v Strmci, da hodi neki spod samo zato iz Studenega v P-kraj, da se ga famikaj pošteno na-ze. Plača večnoma samo eden — Planinski gori sta plačala pa — — Gosilne! Pozor!

Pravijo istotam, da so domači trabaši in pa »pumpardon« že učeni. Razpisana je služba učitelja mačjo kožbo »Šramelkvarte!« in bo na pliala.

Pravijo, da dobavčane jako šla-kdo bi bil prvi zmožen veslati s a-nom po blatu, da tisti dobi vel-nagrado.

Pravijo, da je Čuk žetel na on-se je vsel in je vesel da je laške le-na pustni večer videl.

Pravijo, da so se laške frajle po-nujale za pustne kuharice, ker va-če bi jim ne prišle klobase v p-

Pravijo, da so v St. Vidu po-trebnici na glavo padli in prav-da so se naučili novo oliko.

Pravijo, da Nežni Janez gre la-v Ledine kadar boče, dasiravno fantje zelo hudi na njega pa on se-kih zafjili junakov nič ne boji, ka-so nekateri ledinski fantje.

cmr.

avi ciljev mnogo,
dandanes ima,
rzi se strogo,
dalje kima,
vsak le misli,
bodočnost stavi,
orist 'ma v glavi,
umi mu v glavi,
je mar trpljenja,
se volitev.
je življenja,
«priti» ločitev!
rudeč se peni,
tam z batom hruje,
zi so ognjeni,
one struje,
jeziček ima,
po vse maže,
i zadaj kima
prega se kaže!
ad bil vsak poslanec,
«komunist»,
a poln bo klanec,
je «fašist»!
pa ljudstvo izpregledaš;
tako drviš?
se zdaj se ne zavedaš,
da živiš?
skupne si ustvari,
kot nekda!
et vrne čas se stari,
oš srečno kdaj!
Raglja.

ITOM, KI VLEČEJO PLOH
ist nam mnogo je deklet oženil,
vsako malhno vaš je krehil.
sel sreče obilo je dekletom,
prinese pesem jo poetom. —
h deklet ta pust se ni osrečil.
samskega stanu jih rešil;
ženina jim dal je ploh,
pokorno vlečejo okrog. —
pa poslušajte menó vse,
reš tako nesrečne ste;
rate res ploh vlačil
zraven sleđih bitl. —
tolazbo vam povem le to,
st se prišel bo;
bo seveda prednost dal
bo druge še iskal. —

KANALSKI VESELJAKI
o kanalski veseljaki,
d seveda niso taki.
nalski smo veljaki,
pač niso nam enaki.

Mi vince se ne branimo,
ker vince sladko je;
zgodaj zjutraj po njem planemo,
ko komaj solnce gorj gré.
Če vince dosti ni imamo,
za drugo nam priv nič ni mar;
samo vince mi poznamo,
ker vemo, da nam ni v kvar.
Ko prihajamo domov po noči,
nam srec v hlače zleze,
žena iz postelje skoči
hi tedaj nam luda prede.
Zvesto il pač obljubljamó,
da se gohotišamo zares,
v goslinó, da več ne poidemo,
v srec se nam obuja kes...
A ko se iz sanj zbudimo,
ne vemo več za starj kes,
v gostilno hitro se zgubimo.

POZOR, ROJAKI! Znaná manu-
fakturna tvrdka Anton Skodnik v
Gorici, Vta Seminarsko št. 10, po-
streže z najboljšim blagom in z zelo
ugodnimi cenami. Rojaki, pri Skodni-
ku ste najboljše postreženi! Posebno
priporočamo to tvrdko sedaj, ko se
vsaka družina pripravlja za pakup
spomladanskega in poletnega blaga!
Skodnik zadovolji, osreči vse dru-
žine! Pozor na inserat na zadnji
strani!

GOSTILNICA SOLA V MARIBORU.

V Mariboru so ustanovili
šolo za gostilničarsko in ka-
varniško osebje. Dobro bi bi-
lo da bi ti nekateri ljudje res
obiskovali to šolo, da bi se
vsaj naučili manire, ktere se
daj nimajo. Po nekterih go-
stilah ti prinesejo namreč
piti in jesti vse drugo kar si
páročil. Na Primorcu imajo
pa v neki gostilni posebno
«šarfa» — Čuk vidi vse.

VINO V MARIBORU.

V Mariboru se prodaja vino
vsake vrste. Ljudstvo se je tu-
di zelo navadilo na dalmatin-
sko in istrijsko vino. Neka-
teri gostilničarji so to opazili
in so začeli ne le ljudi, temveč
tudi vino farbati in ga prodaj-
ali za pravo dalmatinsko ali
pa za pravo istrijsko vino.
Ljudje so ga pili dalje, toda

glej, kaj se je zgodilo... Lju-
dem je postajalo biti slabo in
nekateri so se tudi že zakleli,
da ga ne bodo več pili. Pri-
morem, ki vino vendar po-
znalo, nikakor ni ugajalo. To
je prišlo oblastim na uho, pri-
čele so brskati in brskati in
res so našli vina v nekaterih
kletih, ki niso odgovarjale
zdravstvenim zahtevam, ki so
bila ponarejena. Pretečenj te-
den so pa oblasti zaplenile
čez 70 polonjakov takega po-
narejenega vina. Čuk od stra-
ni gleda na to nezaslišane do-
godke in komaj že čaka, da
bi tudi on dobil besedo.

Iz Gažona.

Oženil bi se šlino rad,
a jaz dekletom nisem tat.
Star sem samo dvajset let,
deklet pa snubil sem že pet.
Prva dolgega jezika,
le naj pojde po zdravniku.
Druga se mi izgovarja,
menó ima za sleparja.
Tretja pa prijetno poje,
lepše kakor gozdne šole.
Previsoka je četrtja,
kar za grudi gleda, breca.
Peta — ta pa je prestara,
ljubezen moja je ne mara.
Če dobi se dekle zalo,
podam ji hitro rajsko hvalo.
Če ktera v zakon le želi,
naj hitro se mi oglasi!

POGOVOR V ROJANU.

I. športnik: Tako je in nič druga-
če. «batega je bla».
II. športnik: «Ma č! pr strele?»
Govori razločno.
I. športnik: Kaj si imel oči »za-
plankane s prátom?» Saj si bil tu-
di ti prisoten pri tekmi »Zarja» —
«Adrija».
II. športnik: «A!! Taku se šraja!»
Zalibog tekme nisem gledal. Bil
sem ves zaverovan v neko lepo
»Prosetašico». Pomisli! Imela je lep
bel klobuček in —
I. športnik: Kaj? »Prosetašica»!
«Či maš glavo int? Stavim, da ne
znaš niti rezultat tekme?»
II. športnik: «A!! Ne be blu neč
čudnega». Ah, tiste oči! — Rezultat
tekme je 2:2 v prid — —

I. športnik: »Popolna! Kakšen »v
prijd», če je bil rezultat 2:2.
II. športnik: »Pej sej maš prou!»
Ah, kako so bili lepi — —
I. športnik: Kdo? »Adrijaš!» Ho-
češ, da tečem po »Trevesa?»
II. športnik: »Ma ne! Ma ne! Nje-
ni lepo kodri, krasni — »ma anka o-
brazek, nosek — —
I. športnik: Poslušaj! Pet minut
drži zaprta usta — dihaj skozi nos
— potem mi boš opisal tvojo srčka-
no —
II. športnik: Ne znam, kako se i-
menuje. »Ma bom zvedu, bom zve-
du!»
I. športnik: Molči ti pravim in po-
slušaj, kako se pa ona imenuje »me
ne interešira» —
II. športnik: «Čilej kaku šrajaš!»
Če ne —
I. športnik: Jaz sem šit! Poslušaj
že enkrat, 2:2 smo šli radi sodnika.
Napake z roko je videl, če so bile v
prijd »Adrijašev», drugače — Ameri-
ca. Našega napadalca so za roko
vlekli nazaj, ko je imel streljati v
vrata — in ona je spala, spala in —
II. športnik: Pakot! Saj ni spala,
če sem z njo govoril.
I. športnik: Tepec! Govorim o sod-
nikovi pščalki!
II. športnik: «A!! Taku se šraja»
I. športnik: «S tabo se ne šraja
neč!» No kaj misliš, bi bilo za
napraviti priziv?
II. športnik: Kaj boš delal priziv,
ku bodo rekli, da je brez vsake teh-
nične podlage. — Ah, ona alj —
I. športnik: Nubena! Tepec! Si že
začel pametno govoriti, pa zopet
II. športnik: »Ma» je lepa, divna,
nebeška in hočeš, da bom mislil na
tiste »bategerje» od »Adrijašev». Iz-
stopimo iz turneje, pa je.
I. športnik: Sedaj govoriš nazaj
pametno. Tako naredimo. Sedaj pa
grem večerjat — jo imaš pa zelo
rad?
II. športnik: Rad pa še kako. Kar
neumen sem.
I. športnik: Sedaj na verjamem. —
No na svidenje potem.

OJ, TI NEZNOSNI DAVKI!
A: »Mi smo preobloženi z
davki! Pomislite, da bi se jaz
brani plačevati svoje odmer-
jene davke v državno požiral-
nico, da bi se jih branili Vi, da
bi se jih branili vsi! Kaj bi se
zgodilo potem?!»
B (suhoparno): »Davčni iz-
terjevalec bi prišel — rubit».

or! Perilo za neveste
o Giuseppe Verdi

adišče tkanin.

meno blago
mbaževine

onine

je

(dvojniki)

meno blago
moške
enske

Perilo za navarante! Pozor!

Podružnica: Via Carducci 11

Izdelano perilo
za moške
in ženske

Laneno platno
in bombažasto

Popolne bale
Preproge iz
baržuna in
linojeja

ARTURO DE ROSSI

GORICA

Telefon števil. 276.

ZDRAVNISKA UČENOST V STARIH ČASIH

Takrat, ko so bili vojaški zdravniki še neveseli kirurgi ali pačisti, je postal polkovnik takega zdravnika pred se ter ga nahušil: »Za noget je umrlo več vojakov, toda zdi se mi, da vam varski smrti niti zmanj niso!« — Zdravnik: »O, bom še prišel stvariti na sled, čemur naj ves polk hvali vame!«

DVORNE ETIKETE

Vojvoda Alba je nekod neznanečim vsnopl v sobo kralja Filipa III. »Vi zaslužite smrt obhajenja, sajer ne zate, ker ste crustnili vso Nijemsko a ognjem in močim,« — ter se zate, ker ste vsnopl pred svojega vladarja nemagovodnile

PO CENT RADODARNOST

Tiran Dionizij bi si bil rad pridobil naklonjenost filozofa Platona, zato mu je opeterno pomagal zama dionila, ki pa jih je Platon čisto odločil. Na Dionizijevem dvoru je živel tudi ciprejski filozof Aristarh, ki je izvedel vsled tega stvariljčec »Dionizij nastopa pri svoji dekretljivosti prav premisljenost, tištim, ki bi potrebovali in radi vzel, da malo, veliko pa daje Platon, ki nčesar ne vzame.

**Manufaktura, perila, izdelane oblike
po cenah brez konkurence**
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, ner su, to vesnica,
in pošten sešiš žemim v dionio,
povodim pri nakupu hile vodi!

Blago po nizki ceni, zadnji mudi
prednje za dionio, za Gorico
pri semgrišca v hiši z desetico
ngover: **Škodnik Anton**, zman pousodi.

Ali to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklica,
ngover: ki kupuješ mnogo ščasti

cešča, oščoda in etamino!

»Sam zadovoljen z blagom!« vsak porče
in zadovoljnost bluc je že do sreče.

**POBUNA TARPO BALAZEN
BENOR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojnica**

**v najprejanih prstih
v Ljubljani
Mestni trg, Stev. 6**

spojena vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih odprešuje po 5%

ter jih izplačuje takoj brez odpovali in brez odločila. Vseje hranilne vloge z odgovornim izplačilom. Odprešuje tudi vloge po dogovor.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brojovski naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavica **CENTRALA** Rezerva SHS
in rezerve: **LJUBLJANA** 10.000.000
Din. 50.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metković, Novi Sad, Plaj, Sarajevo, Split, Tst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkvalitetneje.

Mo želite nakupiti dobra blaga in elegantne izgledajoče oblike po najnižji ceni, obrnite se odlo na dionio hile

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 - Gorica - Via Carducci 3

Velika izbira košarkovine po tovarniških cenah.

Velika izbira, katera prave vate mudi ter po hile hile in po amrit zed. Za vsako narotno se jamči.

Za obilen obisk se najprej priporoča odlo **ANDREJ MAVRIČ** trgovec

IVAN TEMIL - Gorica

Via E. Carducci Stev. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarstva dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov l. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pošten in garantirani kanzile bergamike za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožer, sploh vseh retil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in kučgoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI
POSEBNOST: Žepne električne tarnice iz najboljših tovarov.